

๑
พ น ร บ

ว อ ย ยั ม

เรื่องและภาพ: วิชุกร กุลมงคล

นักรบรอยยิ้ม



เรื่องและภาพ: วิชุกร กุลมงคล

ณ ดินแดนอันไกลโพ้น
มีนักรบน้อยคนหนึ่งผู้ไม่เคยยอมเลย
มักมีคนหลายคนถามเขาว่าทำไมเขาไม่ยอม
เขาก็จะตอบเหมือนทุกทีว่า
“จะให้ฉันยอมได้ไง ฉันต้องออกไปรบ
ไปปกป้องเมือง ฉันต้องทำร้ายคนอื่น
ต้องทำร้ายอสูร สัตว์ประหลาด
ฉันไม่อยากทำอย่างนั้น ฉันยอมไม่ได้หรอก”



เขาจึงไม่เคยยอมเลยตั้งแต่เกิด
เพราะเขาเกิดมา

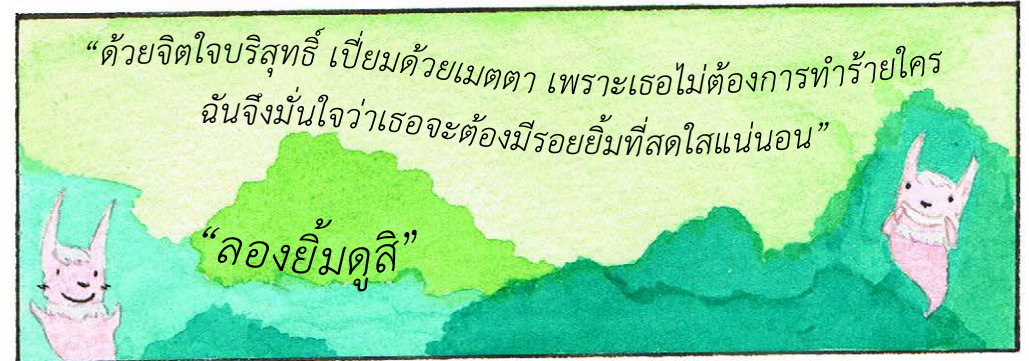


...เพื่อเป็นนักรบ

นักรบน้อยคิดอยู่เสมอ
ว่าจะทำอย่างไรดี
จะรบอย่างไรให้คนอื่น
ไม่เจ็บตัวหรือเสียใจ
แต่เขาก็คิดไม่ออก



วันหนึ่ง นักรบน้อยเดินหลงทางในป่า
จนไปพบโพรงภูติในต้นไม้ที่มีน้ำท่วม
นักรบน้อยช่วยตักน้ำออกและช่วยเช็ดโพรงจนแห้ง
พวกภูติอยากตอบแทนน้ำใจจึงถามนักรบน้อยว่า
มีปัญหอะไรอยากให้ช่วยบ้างไหม



นักรบน้อยไม่คิดว่าจะมีใครเห็นความสำคัญ
ของรอยยิ้มของตนมากขนาดนี้
ตอนนี้ใจของเขาเปี่ยมด้วยความสุขและความมั่นใจ
มุมปากของนักรบน้อยค่อยๆ ยกสูงขึ้น ..เขายิ้มแล้ว!
นักรบน้อยส่งยิ้มให้กับเหล่าภูติ
รอยยิ้มของเขาทำให้เหล่าภูติมีความสุขเช่นเดียวกัน



เมื่อได้คำตอบ
สำหรับปัญหาของตนแล้ว
นักรบน้อยก็ขอบคุณเหล่าภูติ
แล้วออกเดินทางกลับบ้าน





ตันทีที่นักรบน้อย
ไปถึงหมู่บ้านเขาก็พบว่า
หมู่บ้านของเขาว่างเปล่า
คนในหมู่บ้านหายไปหมด
และอสูรสีดำตัวใหญ่
กำลังขยับเข้ามาใกล้หมู่บ้าน
มากขึ้นทุกที...



นักรบน้อยวิ่งสุดชีวิตไปที่หอคอย
เขาเห็นร่างกายใหญ่โตสีดำทมิฬ
ตั้งแต่ยังไม่ถึงประตูเมือง
ขณะที่เขาวิ่งไป.. เขาก็ได้ยิน
เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นเรื่อยๆ
ทุกคนในหมู่บ้านไม่ได้หายไป
แต่มารวมตัวกัน
ที่นอกกำแพงเมืองนี้เอง



เฮ้! เจ้าอสูรบึกเบ้ม!
หยุดนะ!

ไม่! เรื่องอะไร
ข้าต้องหยุด
พวกเจ้ามา
ทำร้ายข้าก่อนนะ

หึ! เจ้าคิดจะทำให้พวกเราอดน้ำตายละสิ
เจ้ามาสูบน้ำจากบ่อของเมืองเราซะเกลี้ยงเลย!

นักรบน้อยได้ยื่นปัญหา
เหล่านั้น เขาก็เข้าใจว่า
ชาวเมืองและอสูรสีดำ
เข้าใจกันผิด

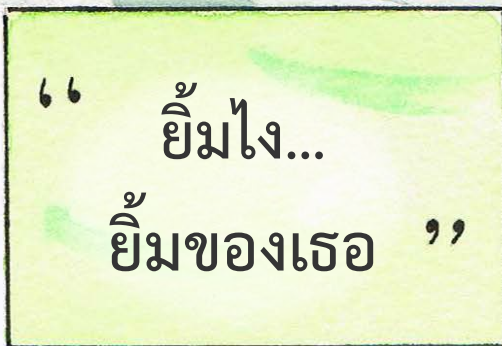


แต่ชาวเมืองเตรียมพร้อมจะโจมตีอสูร อสูรก็พร้อมที่จะทำลายหมู่บ้าน
หากทั้งสองฝ่ายทำร้ายกันจะต้องมีความเสียหายเกิดขึ้น

ไม่นะ! หยุดทะเลาะกันสิ



“ ยิ้มใจ...
ยิ้มของเธอ ”

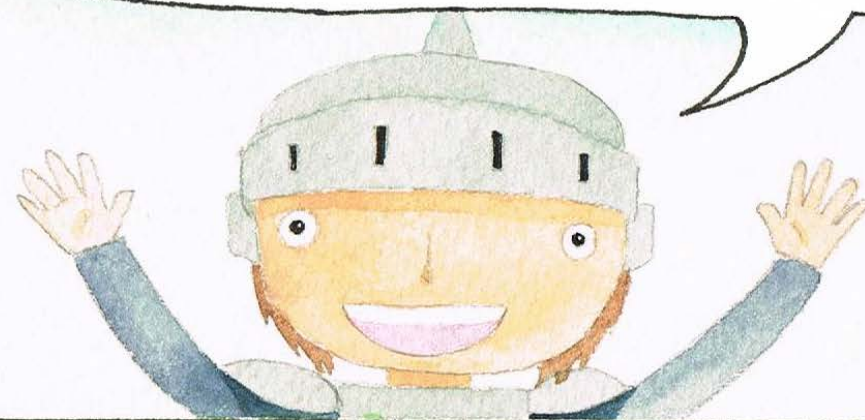


...ใช่แล้ว!

‘ยิ้ม’ ใจละ!



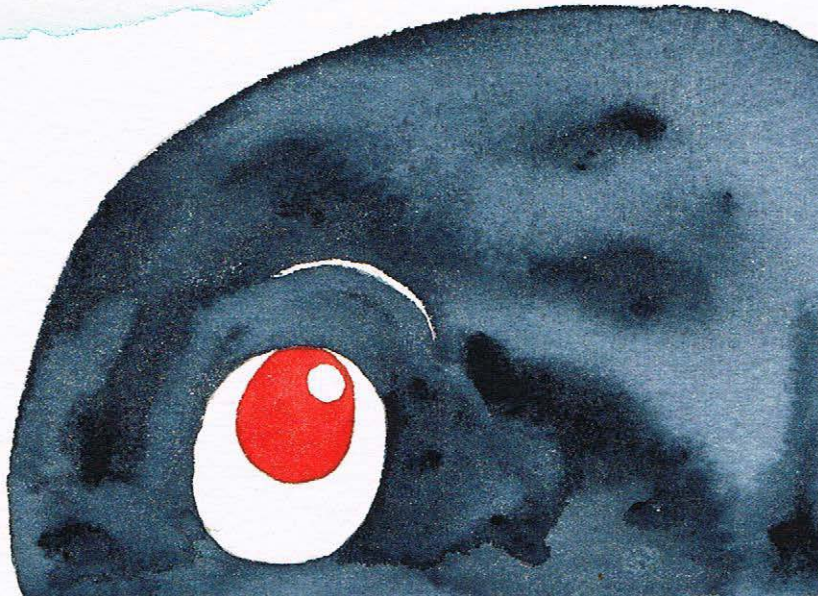
ทุกๆ คนฟังผมหน่อยนะครับ



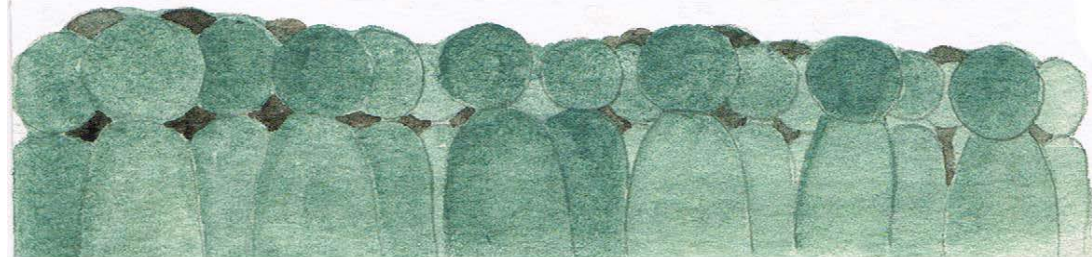
จริงๆ แล้ว
เจ้าอสูรบึกเบ้มนี้
ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้
เราอดน้ำตายหรอกนะฮะ
เขาก็แค่หิวน้ำ
เลยหาน้ำดื่ม
แต่ขนาดตัวของเขาใหญ่มาก
จนทำให้น้ำกระเด็น
ออกมาหมดเลย ดูสิฮะ
ตัวเขายังเปียกๆอยู่เลย



แปลกจัง... ทั้งๆที่ฉันเป็นอสูร
นักรบตัวน้อยๆ นั้นกลับไม่รังเกียจ
และพยายามช่วยฉันอีกด้วย
จะว่าไปเรื่องที่เขาสอบถาม
มันก็ถูกหมดเลย
แสดงว่าชาวบ้านพวกนี้
ไม่ได้โง่โง่เขลา
เพียงเพราะฉันเป็นอสูรสินะ
แต่เป็นเพราะฉัน...
ทำหน้าที่ในบ่อของพวกเขามาก
ฉันต้องขอโทษพวกเขาแล้วละ



เจ้าอสูรตัวนี้
ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายพวกเรา
อย่างที่พวกเราคิดเลย
อีกอย่าง....ถึงน้ำจะหมด
เราก็กินน้ำจากแม่น้ำก็ได้
จริงๆ พวกเรา
ไม่ควรไปโง่โง่เขลาเลย
เราน่าจะคุยกันก่อน





เจ้าอสูรและผู้ใหญ่บ้าน ผู้เป็นตัวแทนของหมู่บ้าน
ต่างจับมือกัน ตกลงกันว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน
และช่วยเหลือกันเสมอ





จากนั้นทุกคนก็หันมาช่วยกันเก็บของ ปฐมพยาบาลผู้บาดเจ็บ
และแน่นอนนิลก็ช่วยทุกคนเช่นกัน
โดยการขนน้ำมาเติมในบ่อน้ำใหญ่ของหมู่บ้าน



หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น
นักรบน้อยก็ออกเดินทางไปทั่วทุกที่
เพื่อแบ่งปันรอยยิ้ม
และยุติการทะเลาะเบาะแว้งให้กับทุกคน

